

ДАМАВІКАМЕРОН

АЛФАВІТНЫ

2002

ПІСАНІНА І Я

Не пішы! Ты толькі пра гэта не пішы! Вой, я не скажу, а то напішаш!.. И ўсё такое, падобнае. Нібыта ад того, што нешта напішу, тое нешта можа змяніцца. Дзіўна, але яшчэ засталіся людзі, якія ве-раць у моц напісанага і надрукаванага слова. Зрэшты, для іх і занатоўваю тое-сёе з пачутага і пад-слуханага, убачанага і падгледжанага, адчутага і перажытага. Каб ніхто не верыў у сказанае і пра-моўленае, у тэкстуальнае і кніжнае, хіба пісаў бы я? Не пісаў бы.

Ч. I ПРАФІЛАКТЫКА

Графаман Ч. спытаў у мяне, колькі жанчын пазначана ў майм донжуanskім спісе. 66! Назваў я сваю ўлюблёную лічбу. Хоць яна і недакладная, але недалёкая ад рэальнасці. Так мала? Графаман непадробна здзвіўся. Я калі чытаў твае дамавіка-меронскія показкі, думаў пра зусім іншую лічбу, пра 500—600. Ты мяне расчараўваў... Спадара Ч. я не зачароўваў, а таму і расчараўваць не мог. На-огул, з графаманамі, калекцыянерамі і рэвалю-цыянерамі трэба быць асцярожным. Іх варта ўхваляць. А колькі ў тваім спісе жаночых імёнаў? Больш за сотню! Ч. узбудзіўся. Раней тыдня не праходзіла, каб я не ўспароў якую падушку. Спе-

цыяльна дзеля гэтых акцыяў я абсталіваў машыну. І коўдра была, і шклянкі з талеркамі, і аптэчка з прафілактычнымі сродкамі. Пасля ўспоркі я вельмі дасканала апрацоўваў орган і хварэў толькі троны разы. Галоўнае — пасля сексу адразу неадкладна зрабіць прафілактычную працэдуры. Толькі гэта між намі...

Б. І ПАМЕР

Большасць маладых людзей шчыра верыць, што памер члеса мае ў сексе вызначальную ролю. Яно канешне так, калі сабраўся здымашца ў порнафільме ці намерыўся ўдзельнічаць у конкурсе... Падобныя спаборніцтвы ладзяць у войску, у турмах, у студэнцкіх асяроддзях. Вусаты студэнт Б. меў члес надзвычайнага памеру і лёгка перамагаў па ўсіх параметрах: даўжыня, таўшчыня, эрэкцыяй нае павелічэнне. На конкурсах ён быў непараўнаны, а таму ў ахвотку ў іх удзельнічаў і сам іх ладзіў. Толькі маладосць кароткая, а полавае жыццё доўгае. Б. так і не змог выкарыстаць лаўры пераможцы, ён не стаў секс-сімвалам і не паймеў наватых аднакурсніц, да якіх заляцаўся. Дзяўчаты чамусыці гідзіліся гэтых конкурсаў і нават слухаць не хацелі пра іх. Так што гісторыя пра памеры члеса студэнта Б. мае большае значэнне да гісторыі ўніверсітэта, які ён скончыў, чым да сексу.

А. І МЕСЯЦ

Палітык А., калі паверыць ягоным найлепшаму сябру і прэс-сакратарцы, займаецца сексам толькі з жонкаю і толькі адзін раз на месяц і лі-

чыць гэта вельмі нармальным. Тоё, што палітык, які думае надоўга застацца ў палітыцы, сексуецца адно з жонкаю, а не з рознымі там сексоткамі, вельмі дальнабачна. Але тое, што раз на месяц, неправільна. Палюцыя ўсё ж адрозніваецца ад месячных, як жанчына ад мужчыны, прабач за ўдакладненне. І калі жанчына сыходзіць крывёю толькі раз на месяц, гэта не азначае, што і мужчынскае семя павінна выпускацца ў такім рытме. Больш за тое, калі палітыка задавальняе такі секс, гэта не значыць, што ён задавальняе жонку палітыка. У падобных варунках нельга слухаць ні іміджмейкера, ні прэс-сакратарку, ні найлепшых сяброў, ні самых адданых паплечнікаў. Трэба ў жонцы бываць часцей, трэба ў жонцы бываць не госцем і не палітыкам, а штотыднёвым мужчынам. Тым больш, што хапае ж у палітыка сілаў устаўляць калонку сваіх развагаў у газету раз на тыдзень.

M. I СПІС

Электрык М. вёў спіс жанчын, з якімі ўступаў у полавыя зносіны, больш за тое, пазначаў калі і як тое блудлівае дзеялася. Калі нехта піша, дык будзь спакойны, нехта і прачытае. І прачытае не абавязкова той, для каго пісалася. Зазвычай чытае якраз тая асoba, якую ты хацеў бы пакінуць у нявиданні сваіх таямніцаў. Спіс электрыка М. знайшла ягоная трэцяя законная жонка. Здарылася тое на чацвёрты дзень пасля вяселля. Асаблівае абурэнне выклікаў факт полавага акту з роднай малодшай сястрою гэтай жа трэцяй жонкі, утвораны падчас іх вяселля проста на гаўбцы. Што было, тое было, я сам быў сведкаю — няўчас высунуўся на той гаўбец пакурыць. Давялося ўсу-

нуцца назад у пакой і папрасіць трэцюю жонку электрыка выпіць са мною горкай на брудэршафт. І сястра, і электрык, і я думалі, што нас пранесла. Не! Спіс знайшоўся, прачытаўся і пашкамутаўся на дробныя кавалачкі. Толькі электрык М. спіс той аднавіў і вядзе далей, старанна хаваючы ад сваёй пятай законнай жонкі.

I. I РЭКОРД

Выкладчык І. захапляўся студэнткамі. А так як штогод кантынгент абнаўляўся, І. трymаў сябе ў добрай цялеснай форме. І. гуляў у футбол два разы на тыдзень. І. граў у ансамблі народных інструментau кожную пятніцу. І. еў садавіну, не піў і не курыў, наркотыкі, вядома ж, яго абыходзілі. У здаровага цела здаровы секс; пад такім лозунгам выкладчык распачынаў чарговае спакушэнне чарговай першакурсніцы. Колькі іх перакаштаваў ненатольны І.? Не палічана. Але ёсць адна ракавая лічба, якую ён запомніў на ўсё жыццё. Лічба 6. І. любіў рэкорды. Пачыналася ўсё з працтага, задача стаяла: скончыць два разы ўзапар. Скончыў без праблемаў. За 2 ішла 3, за 3 — 4, за 4 — 5, за 5... Тут трэба быў сведка, бо хто ж паверыць у такое без сведкі. І. распавёў пра намеры свайму былому аднакурсніку, які трymаў уласную рэстарацыю. Аднакурснік, як і ўсе сучасныя карчмары, меў схільнасць да авантурызму. Мужчыны знялі кватэру, замовілі па тэлефоне дзяўчатаў, і выкладчык, выпіўшы паўпляшкі каньяку з лімонам, прыступіў да здзяйснення секспоздзвігу. Пасля кожнага сканчэння мяняўся кандом. Калі І. запоўніў насеннем шосты презік, ён радасна па-пераможнаму ўскрыкнуў і страціў прытомнасць. Тры наступныя тыдні ён праляжаў

у бальніцы. Чаму ў І. адмовіліся працеваць ныркі, дактары так і не высветлілі, але настойліва парайлі не паўтараць і не біць рэкорд.

Т. І АНАНІЗМ

Манекенніца Т. распавяла сяброўкам, як заспела сына за ананізмам. Хлопчык пералякаўся, і, каб супакоіць сына, яна ўласнаручна дапамагла дзіцяці выпускціць сперму. Цяпер сын займаецца ананізмам пры ёй. Сяброўкі спрабавалі абвінаваціць Т. у вычварэнстве. Але тая халаднакроўна адстойвала сваё права маці на прысутнасць у час станаўлення сына як мужчыны. Тады раззлаваныя сяброўкі пачалі распытаць: ці не пайшлі іх адносіны далей за ананізм, ці не смактала яна ў сына, ці не прапаноўвала матчыну похву ў якасці найлепшай прылады для хуткай эякуляцыі, ці не давала яму смактаць свае смочки???. Т. з ледзянным спакоем (манекенніца ёсьць манекенніца, яна сапраўды больш лялька, чым жанчына) астудзіла цікаўнасць распуснаязыкіх сябровак: «Толькі рукою напрыканцы дадрочваю да першага выштурхоўвання насення».

Ю. І ШКАРПЭТКА

Адпачыннік Ю. ... Насамрэч Ю. — фатограф, але раз на год ён, як і большасць працаўнікоў, ходзіць у адпачынак і набывае вышэйназваную мянушку. Ю. нежанаты і бяздзетны, усе непрыемнасці з завядзеннем уласнай сям'і ён спіхвае на чэлес, на маленъкі памер свайго дзетаробнага рыштунку. Зрабіць аперацыю па павелічэнні хера

Ю. не можа з некалькіх прычынаў: няма грошай, баіцца сур'ёзна гаварыць на тэму праблемы, па-лохаецца самой аперацыі, яна можа пры дрэн-ным складзе абставінаў зрабіць з яго канчатковага кастрата. Так Ю. кастрат толькі напалову, толькі ва ўласных думках у яго кароткі струк, а тут можна ўраз абясстручыцца. Ю. — баязлівец. Калі ж Ю. робіцца Адпачыннікам, выходзіць на пляж, разгортвае плечы, крочыць уздоўж мора у адных плаўках, усе (ну амаль што ўсе) жанчыны заглядаюцца на Ю. Яны ж не ведаюць, што Ю. запіхвае ў плаўкі дзве шкарпэткі.

Ц. I МЁРТВЫ МУЖ

Удава Ц. пахавала мужа найлепшым чынам: з лакавай труною, аркестрам, хлебасольным жалобным сталом. Месца на могілках атрымалася добрае, каля царквы, таму чыстае і дагледжанае. Ц. хадзіла на могілкі штодня, калі дождж ці іншая праява капрызлівай беларускай прыроды, можна было перачакаць пад скляпеннямі сабора сярод залатога мітценнія ваксовых свечачак. Само сабою, Ц. пачала гаварыць з нябожчыкам. Муж уважліва слухаў Ц. пры жыцці, а пасля смерці стаў наогул ідэальным слухачом, ні разу не запярэчыў, ні разу не папракнуў. Удаву Ц. папракнулі бабулі з царквы. Гэтым ведзьмам, пераапранутым у божых служак, да ўсяго трэба дапасці сваімі шорсткімі языкамі. Яны, усе ў чорным, абступілі ўдаву Ц. на царкоўным ганку і папрасілі больш не смяцца на ўсе могілкі і не паходзіць пералівістым рогатам людзей у жалобе. А яшчэ яны проста забаранілі ёй расказваць мёртваму мужу мацерныя показкі. Удава Ц. так зазлавала на царкоўных вядзьмараў, што наогул перастала

праведваць мужа. Показкі яна цяпер рассказвае ягонаму фотапартрэту. Муж любіць, каб слова былі з перцам. І яны разам смяоцца: ён на фота, а Ц. на варэльні, гатуючы, як і раней, вячэру на дзве асобы.

Ж. И ПАХМЕЛЛЕ

Музыкавед Ж. на вялікай папойцы пасля «Рок-Каранацы» разважаў пра сродкі апахмельвання. Музыкаведу, тым больш сябру журы, вельмі не-бяспечна піць з музыкамі пасля ўручэння прызы, яшчэ больш страшна заводзіць гутарку пра якасць музыкі, гуку, вакалу, гітарных пройгрышаў і выйгрышных тэм. Лепш пра пахмелле. Яно ж абавязкова надыдзе — незалежна, ці атрымаў ты карону, ці толькі суцяшальную прэмію за вялікі ўнёсак у рок-рух. Тэму пахмелкі падхапілі ўсе. Хто агурковы расол хваліў, хто кефір, большасць папраўлялася півам, меньшасць астаграмлівалася гарэлкаю, жаночая палова ўхваляла анальгінавыя і аспірынавыя колы... Вядомыя сродкі выклікалі ў Музыкаведа скепсіс на твары, ён папрасіў маўчання і ў цішы сказаў: «Найлепшы сродак ад пахмельнага сіндрому — вылізванне жаночае похвы! Лізаць трэба да поўнага аняменення языка, каб сківіцы пачало зводзіць сутаргай... Звычайна жанчына паспывае раз-другі скончыць. А на дэсерт трэба найпростым чынам трахнуць яе ў похву і спусціць! Не ведаю чаму, але бадун знікае! Адзіная загана гэтага сродку — дапамагае толькі мужыкам». П'янія музыкі абяцалі Музыкаведу раніцай паспытаць ягоны рэцэпт, і паспрабавалі, і нават дзячылі: у адрозненне ад тых парадаў, што Ж. пісаў на старонках газет, гэта была сапрауды ўдалая.

Л. И ТАЛЕРАНТНАСЦЬ

Дудар Л. — неверагодна талерантная асоба. Ён тры дні праляжаў у ложку з распуснай жанчынаю і застаўся цнатліўцам. Тры дні і тры ночы правесі пад коўдраю з аголенай самкаю і натапыраным хобатам — трэба ўмець стрымлівацца. Іншы б мог і звар'яць, а ён толькі страшэнна агаладаў, бо з'елася ўсё чиста яшчэ ў другі дзень. Галодны Л. пабег на базар, каб купіць кавун: яму страшэнна хцелася салодкай ружовай мякаці вялікага кавуна. Пакуль выбіраўся кавун, у кватэру да Л. завітаў іншы дудар, які пабачыў разабраны ложак і смуглівую распусніцу, скінуў апранахі і два разы ўзапар адпярдольіў дзявулю. Калі вярнуўся Л., ён заспеў сябрука, які трэці раз, узбраўшыся на раскінутую дзеўку, устаўляў ёй паміж цыцак. «Арбуз будзеце?» — раптана запытаўся Л. Арбуз быў смакотны, але Л. ён падаўся недаспелым і прэсным. Талерантнасць Л. не ведала межаў, але ён меў слабасць, кепска ўтрымліваў у сабе газы, а таму ўсіх асоб жаночага полу дудар Л. называў «сухабздзеіхі».

С. И ГАЗЫ

Карціншчык С. любіў пасля акту гучна даць газ. Каханка, што ўпершыню матрашылася з С., магла і спужануцца, такі стрэл давала дупа карціншчыка. «Мне без пердзежу няма поўнага кайфу, нібыта карціна засталася без рамы. Калі не прухну на поўны гук, лічы і не трахаўся...» Самае цікавае — С. лічыў, што ўсе так робяць, толькі не гавораць. Сам ён крыху паляк, таму вельмі любіць слоўцы «пердол», «пердоліць» і выраз «прошу пані до пердолу» часта ўжывае.

X. I СІФІЛІС

Барэц Х. падчапіў сіфіліс, як ён казаў, «сіфон». Х. быў праста барэц, не за розныя там спра-вядлівасці і правы чалавека бароўся Х., ён ба-роўся ў вольным стылі на кіліме і выбараў сабе званне чэмпіёна Мінска. Здаровы быў Х., як мядзведзь, а тут бац — і сіфон. І хто? Ніколі не паверыш... Сіфіліс Х. атрымаў ад галоўнай док-таркі роднага спартыўнага таварыства. Паваж-ная жанчына: муж, двое дзяцей. Барэц Х., як толькі яе ўбачыў, адразу гарачыню ў паходавінні пачуў. Перад спаборніцтвамі яна яго аглядала, а ён вазмі і вывалі ёй на стол сваё багацце. Яна дзвёры на ключ. Ён яе стоячы пры дзвярах і аго-раў. Потым слабкасць, скула на челесе — шанкр, аналіз крыві і прысуд. Ні адна параза на кіліме так не гняла Х., як гэтая ганебная хвароба. Барэц праз гардаведку знайшоў адрес доктаркі, паз-ваніў у дзвёры, зайшоў не пытаючыся і пры дзе-цях і мужы адным ударам зламаў нос мамцы свайго сіфона.

R. I ПОСПЕХ

Палітыканша Р. праславілася неверагодным поспехам сярод мужчын. Яна лёгка ўскручвала галовы юрлівым кнурам. Тыя купалі яе ў шам-панскім, дарылі даўганогія ружы, вадзілі ў шы-коўняя рэстарацыі, частавалі далікатэсамі, вазілі ў еўрапейскія сталіцы на ўікэнды і нават у між-земнаморскія круізы на параходах. Між тым знешнасць Р. мела зусім стандартную, без хібаў і выключнасцяў. Каб не тэмперамент, яе знеш-насць можна было б ахарактарызаваць як мы-

шына-шарую. Яе палітдзейнасць таксама насіла чарнаватае адценне цъмянага прыстасаванства. Вось і паўстае пытанне: на які такі кручок лавіла яна мужыкоў? За якой такой блісной-воблерам ганяліся юрпаршыўцы? Каб не калега Р. па палітыканству, ніхто б і не даведаўся пра сакрэты. Калега меў карыкатурную знешнасць, пусты ка-шалёк і процьму нівернутых пазыкаў, таму на каханка Р. ён зусім не цягнуў, ён прыкідваўся сябрам. Р. забылася, што ў палітыканстве не бывае сяброў, і неабачліва пусціла калегу ў сваё жытло. Там усё было створана і прыстасавана для аナンістычнага існавання. Трэнажоры, масажоры, вібраторы, порначасопісы, порнакасеты, порнакампакты, порнараманы... Сакрэт Р. быў у тым, што па-сапраўднаму добра ёй было толькі з сабою, са сваімі цацкамі, у сваім маленъкім сексбардэлі на адну асобу. А мужыкі? Грошы патрэбны, імідж вялікай каханкі, ну і голас у тэлефоннай слухаўцы мог крышку наблізіць аナンістычны аргазм... Калега выдаў Палітыканшу Р. з-за крыўды. «Яна лічыла мяне ні на што не годным, нават вячэру не дала прыгатаваць, хоць усе ведаюць, які я выбітны кухар! Яна паспрабавала апусціць мяне ніжэй за гумовы чэлес... Хрэн ёй на талерачцы!»

В. І ЧЫН

Тэлевядучы В. меў зорную знешнасць. Такія твары з'яўляюцца гады ў рады. Ён меў такі твар, што нават тэлевізійныя жанчыны, што захапляюцца толькі сабою, рабілі выключэнне і захапляліся В. Адна з тэлежанчын так закахалася ў В., што, страціўши розум, распавяла пра пачуццё мужу — міліцыянцкаму чыну. Чын, як і належыць рабіць

чыну ў пагонах, выклікаў чыннікаў меншых і загадаў пачыніць сітуацыю. Чыннікі так адчыхвосцілі зорную знешнасць, што В., у адрозненне ад жонкі мянта, страціў розум не на нейкае імгненнне, а назаўсёды. Цяпер В. збірае пустыя бутэлькі і выпрошвае грошы ў наведнікаў паркаў. Дарма гавораць, што можна мець знешнасць і не мець розуму. Знешнасць і прыгажосць — гэта ў першую галаву розум, а яго так лёгка страціць і немагчыма пачыніць.

III. ІЛІЗАННЕ

Хуліган Ш. адчуваў, што сядзе ў турму. Ягонае юнацтва прыпала на сярэдзіну 70-х, калі пра парнаграфію ў СССР ведалі слаба, а пра эротыку толькі чулі, таму адносіны да сексу ў хуліганска-бандыцкім асяродку мелі своеасаблівы кшталт. Ш., выпіўшы з сябрам бутэльку таннага вермуту, пусціў слязу і дрыжачым галаском пачаў: «Толькі скажы, што нікому не скажаш!» «А каму я скажу?» «Не, ты скажы «не скажу!» «Ну... Не скажу!» «Я лізаў пі-ду!» «І што?» «Як што? Піз-у я лізаў! Ты яе ведаш. Учора яна пазычыла нам рубель на вермут, а сягоння я лізаў яе п-зду. Яна папрасіла... Яна на каленях стаяла і прасіла, і сказала, што дазволіць засадзіць у дупу. Я ніколі не спрабаваў бабе ў дупу ўстаўляць. Захацелася так, ажно залупа пабягела, -уй ледзь не разарваўся, так напнүўся. Палізаў. Ты перастанеш мяне паважаць?» «Калі купіш вермуту, не перастану». «У мяне грошай нуль». «Ты схадзі і ў піз-ы пазыч». «Ты пачакаеш?» «Му-гу!» Ш. схадзіў і прынёс дзве бутэлькі вермуту, і хуліганы выпілі за маўчанне. Праз колькі часу Ш. у турму сеў, а ягоны сябра ўсім распавёў, як той саромеўся лізання пізд...

Ё. І ПУКІМОН

Пасажырка Ё, задыханая і расчырванелая, улезла ў мікрааўтобус маршрутнай таксоўкі. За ёй самастойна зайшоў пяцігадовы сын. Уладкаваўшыся побач з мамкаю, ён завёў дзіцячу-жабрачую песеньку: «Мам, купі мне Пукімана. Мам, мам, купі, купі... Тут у кіёску быў чырвоны Пукімон! Давай сходзім!..» Паступова голас сынка набіраў моц. «Давай сходзім!» — гучала ясна і чыста на ўесь салон. Таксоўшчык чакаў яшчэ аднаго-двух пасажыраў да поўнай загрузкі. «Мам, калі ты не купіш мне Пукімана, я раскажу татку, як ты ў дзядзькі Рамана піську цалавала!» Ё. пачырванела, як райскі яблык. Пасажыры як маглі заціскалі ў сабе рогат і хіхіканне. Шафёр таксоўкі павярнуўся да Пасажыркі Ё: «Я б Вам настойліва раіў: набыць сыну Пукімана!» Ё. вылезла з маршруткі. За ёю падаўся і патрабавальнік Пукімана.

Н. І ЖОНКА

«Табе падабаецца мая жонка?» — п'яны магілакапальнік Н. кінуў пытанне ў сабутэльніка. «Нармальная...» «Я пытаю: жонка мая табе падабаецца?» «Падабаецца». «Яшчэ з год яе па-бу і табе аддам». «Нашто мне твая жонка?» «Ты сказаў «падабаецца!»» «Ты хацеў, каб я сказаў «падабаецца», я і сказаў «падабаецца», а яна мне зусім не падабаецца!» Магілакапальнік Н. расплёхаў рэшту гарэлкі па шклянках і прамармытаў: «Мне мая жонка падабаецца, яму не падабаецца... Падабаецца, не падабаецца... Яшчэ з год пая-у яе і кіну...»

Г. І ЦЯГНІКІ

Бізнесовец Г. здраджваў жонцы ў цягніках. За-маўляў двухмеснае купэ і валтузіўся-вагоніўся там з кахранкаю ўсю ноч, ад Мінска да Масквы. У расійскай сталіцы ладзіў гешэфты, вадзіў кахранку ў крамы і рэстарацыю і зноўку вагоніўся-валтузіўся цэлую ноч, ад Масквы да Мінска. Секс-туры ладзіліся раз на месяц. Калі кахранка надакучвала Г., за пару хвілінаў да адыходу цягніка ён казаў, што паехаць не зможа, а замест сябе выпраўляе намесніка, які абавязкова зводзіць кахранку і ў краму, і ў рэстарацыю. Кахранка апыналася ў купэ з незнамым мужчынам, які пачынаў казаць, што сам даведаўся пра паездку гадзіну назад... Пасярод ночы да іх у купэ ўрываліся бізнесовец Г. з падрыхтаваным маналогам-абвінавачваннем: «Табе ўсё адно з кім спаць! Табе абы вышэй ногі задралі і глыбей уставілі!..» З бразгатам дзвярэй купэ ўзаемадносіны з гэтай кахранкаю Г. сканчаў і рушыў у суседні вагон, у знятае на дваіх чатырохмеснае купэ, дзе яго чакала новая жанчына для вагонных уцехаў і валтузаванняў.

П. І СТУДЭНТ

Акадэмік П. выгнаў свайго любімага студэнта нібыта за бойку з манголам. Студэнт сапраўды біў мангола, які жыў з ім у адным інтэрнацкім пакоі. Але спачатку студэнт украў у мангола гарэлку, прыхаваную на Новы год, выпіў яе, а рэшткамі спрабаваў пачаставаць уласна гаспадара. Мангол пакрыўдзіўся і аблаяў студэнта, той збіў шырокі мангольскі твар на горкі яблык і прымусіў азіята хадзіць стравыым крокам па інтэр-

нацкіх калідорах. Злачынства было навідавоку, яно проста чарнела на лобе і пад вачыма мангола. Толькі акадэмік П. прагнаў студэнта за тое, што не папярэдзіў пра трывер. Акадэмік запрасіў да сябе дахаты лабарантку, якая раней кахалася са студэнтам, падпайе яе і займаўся любошчамі. Лабарантка акрамя хвілінаў пышчоты падаравала П. класічны трывак. Тут яшчэ бойка з манголам у інтэрнаце здарылася. Акадэмік выключыў студэнта з акадэміі. Праз год студэнт выпіў з любімым акадэмікам П. каньячку і аднавіўся на факультэтце. Канешне, ён казаў П., што ведаць не ведаў пра трывер, хаця менавіта ён з рэўнасці, даведаўшыся пра заляцянні акадэміка да лабаранткі, і заразіў яе трыверам, які так дарэчы падварнуўся пад руку.

E. I ТРАЛЕЙБУС

Пасажырка Е. ледзь уцягнула ў перапоўнены трамвай дзесяцігадовую дачку. Расшаторыўшыся, як кура над кураняткам, Е. стаяла над дзіцём, каб не надта душылі. А ціснулі з усіх бакоў моцна. «Сікаць хачу!» — прапішчала дзяўчо. Е. скамянела. «Сікаць, сікаць хачу!!!» — не сунімалася дачка. Е. трымала паўзу. «Сікаць, мне пасікаць трэба!!!» «С-с-сціхні!!!» — сыкнула Е. Дзяўчо заціхла і ціхенька пусціла сікуны па сцёгнах.

3. I ХЛОПЦЫ

Залатавалосая З. закахалася ў дызайнера. З. мела доўгія, да дупы, цёмна-залатыя валасы і спакушала імі ўсіх аднакурснікаў: дызайнераў, прамгра-

фікаў, керамістаў, скульптараў, графікаў... Шмат хто марыў пра секс з такім золатам, як у З. Пашанцавала жывапісцу. Ён жыў з дызайнерам у адным пакоі. І зусім выпадкова пасля капусніка, п'янкі і танцаў лёг на ложак дызайнера. Лёс такі, п'яным шанцуе. Не паспей ён вочы заплюшчыць, як у пакой завітала залатавалосая З. Не запальваючы святла, яна распранулася й голая шуснула пад коўдру да жывапісца. Той не разгубіўся і змастачыў секс з золатам. «Што ты ўсё маўчыш?» — запытала З. па сексе. «Зуб забалеў!» — схлусіў жывапісец. Пакрыўджаная З. выслізнула з-пад коўдры і ўцякla. Залатавалосая ніколі б і не даведалася пра падмену, каб не прафесійны крэтынізм жывапісца, які пачаў з усімі разважаць пра тое, што колер валасоў у цемры анікай ролі не іграе. «Мог бы, гад, і памаўчаць, бо там жа акрамя колеру і даўжыня была па самую дупу», — гэта заўважыў жывапісцу дызайнер, які пасля начной блытаніны разлюбіў залатавалосую З.

У ПУБЛІКАЦЫЯХ...

У публікацыях не пераношу наступнае:
«Скарочаны варыянт»;
«Часопісны варыянт»;
«Рэдакцыя не нясе адказнасці за факты, выкладзенны аўтарам»...

Калі не маеш магчымасці выдрукаваць узгоднены з аўтарам тэкст, дык лепш зусім яго не чапай. Усе гэтыя скароты і безадказнасці паказваюць на непрафесійнасць выдання. Таму такія тэксты я зусім не чытаю і нікому не раю чытаць.

Не люблю і кропак замест лаянкі. Можна ж вылайацца па-мастаку. Падумаць і сказаць: «Ідзі ты на гуй!!!»

Але ёсць святы час карнавалу, калі героі хаваюцца за маскамі. Лягчэй лёгкага сарваць маску і наўпрост сказаць, хто каму шкроб чэлес, але тады разбурыцца гульня, знікне паэзія феерычнай карнавальнай начы, а так хочацца свята, агнёў, святла і маскараднай радасці.

Д. І ПАЭТ

Паважаная паэтка Д. шкрабала чэлес маладому паэту. Бывае, паэткі лашчаць, песьяць, гладзяць органы паэтам. Прыврода і паэзія — рэчы блізкія. Роднаснасць лірыкі і зменлівасці прыродных настрояў ніхто не аспрэчыць. Толькі Д. мела запенсійны ўзрост, а яе абраннік толькі пачаў бараду галіць па-сапраўднаму. Дысананс пары ка-ханкаў проста кідаўся ў очы. Вачэй вакол таго пашкраббання зіркала процыма, бо дзея адбываўлася ў музеі паэта Максіма. Адгула паэтычная вечарына. Абраныя засталіся на фуршэт. Урачыстае баліванне перарасло ў п'янку-пагулянку. Па-гулянка хіліць народ да распусных дзеянняў. Майстрыца паэтычнага радка назюзюкалася ві-нішча, маладзенъкі талент нажлукціўся брэндзі. Ка-ханкі збрэндзілі. Згубіўся самакантроль. Д. па-чала шкрабці пазногцямі паэтавы нагавіцы ў тым месцы, дзе пад тканінаю налілася крывёю мужчынская сутнасць. Супрацоўнікі і супрацоўніцы музея з дзівам назіралі за праяваю пяшчоты, але нічога сказаць не наважыліся, вельмі ўжо паважаная была паэтка Д., ды і старэйшая за ўсіх тых супрацоўніц. Сталасць трэба паважаць, асабліва калі да яе дададзены вядомасць і прызнанне.

О. І БАЛЯВАННЕ

Палітык О. завітаў у беларускі Іерусалім — Вільню. О. меў правыя погляды, любіў Вільню ўсім сэрцам, таму і не дзіва, што распачалося баліванне. Ого-го якое то было баліванне. Гула ўся беларускаслоўная Вільня. О. сам піў і сяброў пай у барах. Сам смачна еў і дружбакоў частаваў у шынках і рэстарацыях. На начных дыскатэках О. тупатаў так, што скляпенні ходарам хадзілі. На трэцюю ноч у рэдакцыі «Нашай Нівы» кансерватыўны палітык О. запатрабаваў у тамтэйшых змагароў за беларушчыну простую прасталытку. З ягонай вагою, з ягоным ледзь-ледзь рухомым сэрцам, з ягоным ціскам, з ягоным... Запатрабаваў. «Вязіце прасталытку!» Пабеглі. Паляцелі. Знайшлі. Прытарабанілі. О. адпалітыкаваў з дзеўкаю аплочаную гадзіну. Супакоіўся. Абмыў халоднай вадою бурачковы нос і з'ехаў у родны Мінск, здабываць свабоду і незалежнасць беларускага народа.

Э. І ДАЛЯРЫ

Камерсантка Э. перавозіла праз мяжу даляры ў трусах. Так робяць большасць сучасных камерсантаў: запіхваюць купюры ў сваё найтаемнае месца, бліжэй да похвы. Камерсанты пханоць банкноты ў абутак і шкарпэткі. Розніца мыслення мужчынскага і жаночага нават у кантерабандзе сябе выяўляе. Э. давазілася-дакантрабандзілася да алергіі. Усе верхнія губы похвы і ніż жывата абраслі дробнымі жоўтагаловыми прышчыкамі. Высыпка свярбела так, што не дакрануцца. Дактары запэунівалі Э., што высыпка

алергічная, на нервовай глебе. А Э. казала, што даляр трапіўся брудны, размаляваны арабскім шрыфтам, і яе яўрэйская кроў не вытрымала ганьбы і ўзбунтавалася. Так ці інакш, а камерсантка Э. перастала класці гроши ў майткі. Яна прыдбала красоўкі на памер большыя і хавае баксы пад вусцілкамі.

К. І ПЛЕЎКА ЦНАТЛІВАСЦІ

Піяністка К. страціла цнатлівасць. Захацела стаць жанчынаю і зрабілася ёю, перайшла рубікон. Мужчына выбраўся пад цнатлівазнішчэнне вопытны, крыві не спалохадзіўся. Ён спужаўся іншага. К., запэцканая ў кроў, вывудзіла з сябе кавалачак плеўкі цнатлівасці, памахала ім у паветры і сказала: «Маме трэба паказаць. Трэба ёй у нос гэту плеўку тыцнуць. Пяць гадоў яна мяне пілавала, папракала цнатлівасцю. Усё. Во ёй мая цнатлівасць!!!» Піяністка імгненна набрала на сотовіку нумар. «Мама, зайдзі да мяне. Нештачка пакажу». Мужчына падумаў, што К. жартуе. Ён, пачуўшы званок у дзвёры, быў упэўнены, што гэта супадзенне. К. голая і ў крыві расхінула дзвёры, паднесла плеўку пад самы матчын нос і радасна пра-верашчала: «Вось табе, мама, мая цнота!» «Віншую!» — сказала мама і сышла.

Ф. І КРОЎ

Лінгвістка Ф. пазіравала мастаку аголеная. Як вядзеца ў такіх сітуёвінах, Ф. дапазіравалася да кахання. Яна пазіровала і кахалася з мастаком. Каханне ў лінгвісткі скончылася раней, чым ма-

стак завяршыў працу. Ён абрыйд ёй настолькі,
што, калі ўсё ж скончыў палатно і ўрачыста па-
казаў ёй устаўленую ў залатую раму карціну, Ф.
задрала спадніцу, зняла белыя трусы са свежай
плямінай менструальнай крыві і прараўла:
«Твая карціна — фігня, вось твор прыроды не-
параўнальны і жывы — мае майткі з плямай ма-
ёй крыві!»

01.10.2002